

Forfatter: Wessel, Johan Herman

Titel: Udrag fra Stella

Citation: Wessel, Johan Herman: "J.H. Wessels Samlede Digte", i Wessel, Johan Herman: *J.H. Wessels Samlede Digte*, udg. af J. Levin , 1901, s. 79. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-wesselhhl-shoot-idm140161404106432/facsimile.pdf> (tilgået 20. oktober 2021)

Anvendt udgave: J.H. Wessels Samlede Digte

Ophavsret Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen.](#)

En tolv Aars gammel Bagatel.
Nok, hvad der kunde staae, stod der,
Og jeg fortæller ei, hvad vides af enhver.

Moral.

Lad aldrig, skønne Læserinde!
Din sikkerste Formodning blinde.
Trøst mig, den Mæg gjør immer best,
Som aldrig elsker uden Fæst.

III.

Quaer in amara dolores.

Som sagt: den Herre skrev,
Men Svaret udeblev.
Og hører nu Aarsagen:
I Doris Yndighed en Fetta var indtagen,
Og, i vor Krigers Veld, den Skiz, han turte paa,
Med skele Øine saae.
Man slutte kan, om det han voldte Harm
At høre Trommen slaae Allarm.
Han strax besluttede, Rivalen ud at stikke,
Strax talte Doris til, men Doris hørte ikke:
Han gjorde sig en Plan. Trods adlet Blod, trods Hielm
Han lagde Planen som en Sieldm.
Han underfundig vidste
Rivalens Brev til sig at liste;
Sæsnart som det opsnapper var,
Et Brev han digtede, og det til Doris bar.
Der, i en Ukendtes Navn, han lader være skrevet,
At Doris's Elsker var i første Træfning blevet.

Tyran! (Skient jeg vil neppe meens,
Der findes en, haard nok, at male denne Scene);
Jeg kanner dig min Pen, tag den, og skriv,
Hvad jeg kan ikke skrive,
Hvor mange bastiiske Furier
Dens umme Hjerter sonderrive,
Som troer, at alt, hvad hun har kær,
Nu meer ei er.

Forsæderen et andet Brev opsetter
Til vores Helt, hvad han ham beretter,
Hans Bortgang var for haardt et Stød
For Doris, som af Sorg var død.

Ved denne Tjende hvor Manden bar sig ad,
Jeg ikke tænke paa, langt mindre skrive gad.
Kort sagt, han lover Mars, og holder, hvad han lover,
Hvor største Farer var, at vove sig i dem.

Saa tapper er og jeg; Thi det er ligefrem,
Den, som forbadte Liv kun vover, inter vover.
Hvad, tvertimod, han har at frygte for,
Er, at han levende af Slaget gaaer,
Og hvad han frygtede, just hændte min Person.
Hans Kamerater saae i ham den første Prove
Paa, at man være ken mod farlig Fiende Love
Og uden Fiende stor Kujon;
Thi Græmmelse indtog det feige Hjerte.
Men her, hvad endnu meer foregode hans Særte.
Han Hænder vreed, og i sit Rasarie
Han raabte: vi taale Fred; jeg med er Skyld deri.
Fordømt den Tapperhed, som de og jeg udviste
Han ingen Tid var feig, hans Mod hver Landsmand priste.
Men med Forlov, min Heilt! du irrer slemt deri,
At Navn af Tapperhed du skierker; Rasarie
Imellem os saa segte tal,
Der i hans Adferd blandte sig lidt galt;
Thi han fra samme Dag hiev Hovedsvimmel,
Som han sik Brev, hans Skat bortbytted' Jord med Himmel.
Han kunde skudt sig selv ihjel,
Men han var Kristen Mand. Forstaaer du vel?

Jeg har gientaget tit, at der er visse Scener,
Som jeg ei male tør,
Og du tilgiver mig, jeg mener,
Om jeg det tiere ei gjør,
Men ligefrem gaser ind i Sagen. —
Han følte Helveds Qval om Natten og om Dagen.

Ifald du sover ind ved denne Sagatel,
Jeg næste Gang skal vække dig. Sov vel!

Moral.

Naar du mit Blad i Haanden tager,
Du enten sover eller leer,
Hvad kan du ønske meer?
Af tventale gode Ting, vælg, hvilken dig behager.